ОДЈЕЦИ УЛИЧНЕ ПОБУНЕ СА ЗАПАДА КОНТИНЕНТА ШИРЕ СЕ ЕВРОПОМ

Париска лекција

Француско искуство показује потпуни крах било каквог покушаја интеграције, крах толико опеваваног мултиетничког друштва. Проблем се не решава већом „интеграцијом" и усиљеним културним мешанцем, већ само заустављањем миграторног кретања, обустављањем пљачке трећег света и омогућавањем његовим народима да у својој кући (што је њихово право) имају одговарајући квалитет живота

Пише: Паоло Емилијани

Фран-цу-ска је, за-бри-ну-та због на-си-ља ко-је је из-би-ло у мно-гим ње-ним

гра-до-ви-ма, ис-ко-па-ла ста-ри спе-ци-јал-ни за-кон до-нет 3. апри-ла 1955. го-ди-не, то-ком ра-та у Ал-жи-ру, ко-ји пред-ста-вља из-у-зет-но ре-пре-сив-ну ме-ру. Те-шка ру-ка је да-ла сво-је пло-до-ве и за-до-вољ-ни Клод Ге-ан, ди-рек-тор ка-би-не-та ми-ни-стра уну-тра-шњих по-сло-ва Фран-цу-ске, мо-гао је три-јум-фал-но да из-ја-ви да је три-на-е-ста ноћ би-ла ма-ње окрут-на од прет-ход-них, јер је за-па-ље-но са-мо (?!?) 617 ауто-мо-би-ла. То је ствар-но ско-ро упо-ла ма-ње не-го прет-ход-не но-ћи.

Ре-пре-сив-ни „ус-пе-си”, по-сле до-но-ше-ња вла-ди-ног де-кре-та ко-ји их омо-гу-ћа-ва, на-ве-ли су пре-фек-те Ами-је-на, Са-ви-њи-ја, Ор-жа, Рен-и-ја, Ор-ле-а-на, Ру-а-на, Ха-вра, Евра, да на-ре-де по-ли-цијс-ки час. Ве-ро-ват-но ће ре-пре-сив-ни ме-то-ди сми-ри-ти ноћ-не ва-тре, али сва-ка-ко не-ће ре-ши-ти про-бле-ме ко-ји су иза-зва-ли не-кон-тро-ли-са-ни ре-волт мла-дог ста-нов-ни-штва на мар-ги-на-ма фран-цу-ског дру-штва.

ЗА-ШТО НЕ-МА „ИН-ТЕ-ГРА-ЦИ-ЈЕ”

Тре-ба-ло би пот-пу-но раз-ја-сни-ти ово пи-та-ње. Штам-па по-ку-ша-ва да де-фи-ни-ше мла-де фран-цу-ске на-сил-ни-ке као „ими-гран-те”, али то ни-је тач-но. Ими-гран-ти су би-ли њи-хо-ви оче-ви, још че-шће њи-хо-ви де-до-ви, а ови де-ча-ци су ро-ђе-ни и од-ра-сли у Фран-цу-ској. Они су пу-но-прав-ни чла-но-ви фран-цу-ског дру-штва.

Ита-ли-јан-ски вла-да-ју-ћи кру-го-ви на-сто-је да по-ка-жу да та-ква опа-сност по-сто-ји и у Ита-ли-ји ако се не оства-ри ве-ли-ко-ду-шни-ја по-ли-ти-ка ин-те-гра-ци-је ма-се ими-гра-на-та ко-ји су пре-пла-ви-ли зе-мљу. Не-ма ни-чег по-гре-шни-јег од та-квог ми-шље-ња. Ита-ли-ја не-ма ко-ло-ни-је или бив-ше ко-ло-ни-је из ко-јих би уве-зла (че-сто и на си-лу) јеф-ти-ну рад-ну сна-гу, док фран-цу-ско ис-ку-ство по-ка-зу-је пот-пу-ни крах би-ло ка-квог по-ку-ша-ја ин-те-гра-ци-је, крах то-ли-ко опе-ва-ва-ног мул-ти-ет-нич-ког дру-штва. Ита-ли-ја не ри-зи-ку-је да уско-ро до-жи-ви фран-цу-ско ис-ку-ство, али си-гур-но се мо-ра су-о-чи-ти са та-квим пи-та-њем кроз ко-ју де-це-ни-ју, ка-да де-ца и уну-ци ове ими-гра-ци-о-не на-ва-ле, сви ита-ли-јан-ски др-жа-вља-ни, бу-ду ба-че-ни на

мар-ги-ну пе-ри-фе-риј-ских ге-тоа, без мо-гућ-но-сти да се бо-ре за бо-љу рад-ну и жи-вот-ну по-зи-ци-ју.

КА-КО ЗА-У-СТА-ВИ-ТИ ИМИ-ГРА-ЦИ-ЈУ

Бес-кру-пу-ло-зни и са-мо-жи-ви ка-пи-тал из-вла-чи ко-рист из ин-ва-зи-је Евро-пе, јер је она де-ста-би-ли-зо-ва-ла тр-жи-ште ра-да и че-сто по-ни-шти-ла де-це-нија-ска син-ди-кал-на до-стиг-ну-ћа, док су бу-ду-ћи дру-штве-ни и ет-нич-ки су-ко-би са-мо „ко-ла-те-рал-на што-та" за ли-хва-ро-кра-те. Про-блем се не ре-ша-ва ве-ћом „ин-те-гра-ци-јом" и кул-тур-ним ме-шан-цем, већ са-мо за-у-ста-вља-њем ми-гра-тор-ног кре-та-ња, об-у-ста-вља-њем пљач-ке тре-ћег све-та и омо-гу-ћа-ва-њем ње-го-вим на-ро-ди-ма да у сво-јој ку-ћи (што је њи-хо-во пра-во) има-ју од-го-ва-ра-ју-ћи ква-ли-тет жи-во-та.

Ме-ђу-тим, тре-ба па-зи-ти на то да, ако се ма-ка-зе из-ме-ђу си-ро-ма-штва и бо-гат-ства бу-ду и да-ље отва-ра-ле, не-ће ви-ше са-мо мла-ди-ћи там-не ко-же па-ли-ти вар-ни-цу мр-жње. Мно-го-број-ни ита-ли-јан-ски про-ле-те-ри не-ма-ју ви-ше при-сто-јан из-бор у жи-во-ту. Ита-ли-ја је већ има-ла сво-је ми-гран-те, ју-жња-ке ко-ји су ма-сов-но до-ју-ри-ли на се-вер. У том слу-ча-ју ин-те-гра-ци-ја је би-ла мо-гу-ћа, јер за-јед-нич-ка исто-ри-ја и кул-ту-ра олак-ша-ла ства-ри, за-јед-но са он-да-шњим не-по-но-вљи-вим при-вред-ним раз-во-јем. <

(Новембар-децембар 2005)